

Zpátky v San Pedro

Takže jak už jsem zmínila, Maaika se odstěhovala do San Pedra. Ale měla tam těžké časy a tak mě poprosila, jestli bych ji nepřijela navštívit, protože tam téměř nikoho nezná. Samozřejmě jsem souhlasila, zrušila své čtvrteční a páteční hodiny a ve středu rovnou ze školy utíkala na autobusák. Tak tak jsem stihla poslední autobus v půl šesté. (Za tmy tady chicken busy nejezdí.) Nejdřív jsme se klasicky mačkali ve třech, ale pak kupodivu spousta lidí vystoupila a poslední úsek cesty jsem pro sebe měla celou sedačku. Už jsem si tak zvykla, že jsem neustále mezi někým smrsklá, někdo se o mě opírá nebo já o někoho, že jsem ani nevěděla, co si s tolika místem počít.

V San Pedro jsme měli sraz v jednom baru. Já dorazila s asi hodinovým zpožděním, protože cesta nám zabrala přes tři a půl hodiny (za 75Kč), jelikož jsme kus museli couvat, když jsme se potkali na úzké silnici s protijedoucím autem a pak si ještě řidič šel nakoupit.

Další den, po asi třech hodinách spánku, jsem se ve čtyři ráno vyplížila z baráku a vydala se do centra, kde jsem měla sraz s Ryanem. Maaika bydlí poměrně na kraji města a tak mi zabrala asi půl hodiny po opuštěné silnici. Přibližně uprostřed cesty jsem viděla, jak se to přede mnou hemží stíny. Všichni víte, jak mám ráda psy. Ale potkat smečku uprostřed noci na opuštěné silnici, kde se to nedá jinudy obejít, není žádná slast. Vzala jsem do jedné ruky klacek, do druhé kámen a odhodlaná neustoupit jsem vešla do jejich rajónu. Postupně se přede mnou rozestupovali, a když jsem měla zhruba půlku za sebou a půlku před sebou, postavil se přede mě nejspíš jejich vůdce. Zvedla jsem ruku s klackem a nespouštěla z něj oči, zatím co jsme se míjeli. On ze mě také ne a tak jsem si přišla, jak v nějakém westernovém filmu, kde se míjejí dva kovbojové.

Jezero Atitlán vzniklo zhroucením vrcholu sopky. Teď ho obklopují sopky tři - Tolimán, Atitlán a San Pedro. Rozhodli jsme se, že vylezeme na sopku San Pedro (3020m). Zjistili jsme vše potřebné, vzali tuk-tuk a svezli se pod sopku. Tam z nás správa parku vymámila 100Q (300Kč) vstup na osobu, nabídla průvodce, kterého jsme odmítli a šli jsme dál. Na webu všude píší, že je to tří až pěti hodinový výstup a tak jsme se připravili strávit tam celé dopoledne, nabalili se svačinou a vodou. Proto nás překvapilo, když jsme za dvě hodinky byli na vrcholu. Jen škoda, že jsme pro samou mlhu nic neviděli. Dali jsme si svačinu a pak už nám byla zima, tak jsme vzdali čekání a šli zpátky.

Zbylé dvě noci jsme zůstali u Maaiky. Má pronajatý domek se zahradou, který se rozhodla i na tu krátkou dobu trochu zrenovovat. Byla do toho tak zapálená, že i když byla nemocná a celou noc a ráno zvracela, když jsme se vrátili z výletu na sopku, lezla po žebříku a malovala. Vzali jsme ji barvy a šli jí pomoc. Její dům má tu výhodu, že je hned u břehu jezera a tak jsem ráno mohla z postele rovnou do plavek a dát si ranní koupel. Ten den, jelikož byl pátek, se moje škola z Xely také vydala do San Pedra na výlet. Tak jsme se za nimi šla večer podívat. Našla jsem je v neprofláklejším baru Sublime. Eva byla hrozně vtipná, jelikož během Happy hours, stihla vypít nesčetně Mojito, (kdo by také ne za 5Q). Pak se hrozně přejedla, načež šla tancovat a teď vypadala, že se z toho všeho složí. Takže když jsme si povídali, na židli napůl ležela a nebyla schopná se ani předklonit.

Když jsem se v noci vracela domů, potkala jsem opět tu smečku psů. Tentokrát na mě ale vyběhli nečekaně, takže jsem nebyla připravená. Jen jsem uslyšela vrčení a tak tak jsem ucukla, abych slyšela jen prázdné cvaknutí zubů za mojí nohou. Otočila jsem se k nim čelem, začala na ně řvát, ale moc toho nedbali. Tak jsem se začala rozhánět tím jediným, co jsem měla u sebe, tedy malým polštářkem z letadla, který mi přivezla Eva. Přišla jsem si jak blázen. Útočí na mě smečka pouličních

psů a já je mlátím polštářem přes čumák a pomalu couvám. Nakonec to kupodivu zabralo a já z toho vyvázla bez škrábnutí, ale ostatním doporučuji nějakou tvrdší zbraň.

Když jsme v neděli odjížděli, zaběhla jsem si na trh pro svůj oblíbený sýr, ale scházelo mi něco, s čím ho budeme jíst. Problém pečiva ve Střední Americe je, že je vše sladké. Nakonec jsem čekala v parku a Ryan se vydal nějaké najít. Vrátil se s dvěma slibně vypadajícími rohlíky. Měla jsem radost, že máme slané pečivo a s chutí se do něj zakousla. Je pravda, že pečivo samo o sobě sladké nebylo, o to větší překvapení, ale byla pořádná porce marmelády uprostřed. No nevádí, konec konců marmeláda se sýrem je dobrá kombinace.